

רחל מדחלת על כל העולם

עבודת צוות

כל מיפעל רציני שואף להגיע לרמה גבוהה של עבודת צוות בין עובדיו. מבחינה זו, הגיע העיתון הנפוץ כפי הנראה להישגים משביע־רצון לחלוטין.

עשרות פירמות של מומחי־יעול עושות עסקים נפלאים — בייעוץ ונסיון לפתור את השאלה: איך לקחת קבוצת בני־אנוש שכל אחד מהם הוא אינדיבידואל בפני עצמו — ולהפוך אותם לצוות הפועל תוך שיתוף פעולה מלא. כאיש אחד — מה ש"קורין.

לפעמים, עולים מאמצים אלה על גדותיהם. מה שנקרא: יותר מדי טוב. שיתוף פעולה, שיתוף־פעולה — אבל גם לזה צריך להיות גבול.

במיקרה שעליו אני מספרת לכם, פרץ ה"שיתוף כל גבול, שטף ועבר גם מעבר ל"גבול — פשוט מעבר לגבולותיה של ה"ארץ.

תשאלו, מה בדיוק הקשר המקצועי, המצריך עבודה צוות בין **הכתב הצעיר והפופולארי של העיתון, לבין בעלת ה"מדור, שהיא גם קרובת משפחה של אחד מנותני הטון באחד ממוסדות ההסתדרות?**

אז חלק אומרים לי שבאמת אין שום קשר מקצועי, וחלק אחר מסבירים לי שהקשר דווקא קיים — אז איך אני יכולה לדעת לבטח?

מכל מקום, השורה התחתונה מכל המע"ש היא, שהקשר המקצועי התפשט עכשיו לארץ ים־תיכונית. הוא והיא לקחו חופשה מהעבודה, מהגברת שלו ומהארון שלה, ו"נסעו לתפוס שם קצת שמש, אחר, ים ו"שלהח בחיים.

וכך — אני יכולה לראות בעיני דמיוני הפרוע לשימחה — איך הם שוכבים להם שם על החוף החמים, תוקעים מבטים מרוכזים בשמיים הכחולים, ומאמצים, מאמצים, מאמיצים את מוחם למצוא נושא מתאים, שיצדיק את שהותם שם. חופש חופש, אבל צריך

שמה — לא חשוב. התיאור: **אשתו של טיים אל"על, בשנות הארבעים הבשלות שלה, מוכרת בציבור כעיסוקיה האמנותיים — אם אפשר לקרוא להם כך — ובעברית הבומבסטית שלה, אותה היא מפעילה ב"אותם עיסוקים.**

פחות מוכרת בציבור ההתפתחות הסוציו־לוגית המעניינת שחלה לאחרונה בגברת. שנים אחדות, נהגה הנאויה להתעסק עם מאהבים סבירים, בני גילה, פחות או יותר, בקיצור — גילתה גישה רצינית לנושא, כי יאות לאשה במעמדה.

והנה, מזה שנה בערך, החלה הגברת מפ"תחת נטייה למאהבים יותר ויותר צעירים.

בהזרה

לעריסה

וההשמצה האחרונה טוענת שהיא ירדה כבר מתחת לגיל גיוס חובה. אם היא תמשך קרב, אומרים לי — היא תחזור לעריסה ב"קרב, וכשאני אומרת, מסיבה, הפעם — אתם יודעים ודאי בדיוק למה אני מתכוונת. ההתפתחות האחרונה החלה לפני חוד-

הפסקתי אותה רגע כדי לשאוף אוויר, והיא המשיכה: "כך שבשבילי זה מספיק. אני לא מחפשת יותר בחיים. ובכלל, אני מבינה, למצוא גבר. מילא, נניח. אבל אמריקאי

נחמה ליפשיץ

— מה פתאום? מה לי ולאמריקה? הרי ידוע בארץ באיזה מצב חזרתי מא"מריקה. אני מקווה אולי להיות עוד מאוהבת בחיים — אבל עם אמריקאי! הסיפור הזה הוא סתם שטות". טוב, רק שאלתי.

קטנה, אבל גדולה

מה שקרה, זה שביאטריס לא יכלה לנצל מיד את הכרטיסים של אבי, כי הוריה סיר"בו להרשות לה להוציא דרכון. הילדה לא אמרה נואש, המשיכה לנסות לשכנע את ה"זקנים.

כאותו זמן, לא הניחה ידיה גם מהי הי"עולם הזה. אבי אומנם היה בגרמניה, אך למרבה המזל הגיע ארצה, בשניה, מייק **בראנט**. מייק סירב בהתחלה להיגש עם ביאטריס, כי עדיין כעס עליה בגלל שאחרי הביקור הראשון לו בארץ, סיכמה הקטנה את החיותה עימו במשפט המתומצת: "מייק עוד צריך לאכול הרבה לחם עד שיגיע ל"רמה של אבי עופרים".

השוואה זו נראתה למייק קצת לא מחגי"פה. אלא שכעסו נמוג חיש קל. הוא החליט שחתיכות כמו ברכה לא מוצאים הרבה ב"חל־אביב, ואת היומיים האחרונים לשהותו ב"ארץ בילה בחברתה, לחם או לא לחם. אחריו הציל את המצב הזמר **לואיג'י**, שהגיע ארצה, והיה בן־לחייה לילדה. מן"הו"ל־הו"ן, הצליחה בינתיים הבלונדית ל"הסדיר את עניין נסיעתה למינכן — אבל לא בצורה שאבי חשב עליה: כי בדרך, היא אירגנה לעצמה חניית־ביניים בפאריס, כדי שבאותו כרטיס תוכל לערוך גם ביקור חוזר אצל מייק בראנט. יש מכוניות כאלה, ויש חתיכות כאלה: קטנות, אבל גדולות.

לא, נחמה ליפשיץ לא נותחתנת

מרב זה שעשו אותה הזמיר מארץ הכפור, הזמרת הכמעט־לאומית, בת־יהדות הדממה שהשמיעה קול, וסמל לאומי כמעט כמו "התקווה" — נטו בני־אדם לשכוח שנחמה ליפשיץ היא גם סתם בן־אדם. ואפילו יותר מזה — אשה.

השבוע, מסתבר, נזכר בזה מישהו. זה הגיע לאוזני בצורת שמועה שהזמרת עומדת להינשא לרופא אמריקאי. שמועה שמועה — צריך לבדוק. הרמי"תי טלפון לנחמה, ושאלתי מה הולך. "לא גבר, לא רופא — ובטח לא אמי"ריקאי", השיבה הזמיר.

"זה כבר עשר שנים שאין בחיי אה"בה. האחרון שהתיימר להתחזות כבע"לי, לא היה אף פעם כזה במציאות, ובאמת נעלם ברגע שקיבל כסף. צריך לזכור שאני כבר לא ילדה. אני סבתא. האושר הגדול ביותר בחיי כיום, זה שהורי הצליחו לעלות לארץ, הבית שלי כאן, והנכד, מה שעוד הייתי רוצה — זה להעלות גם את אחותי מרוסיה. רק הבוקר באמת שוחחתי איתה. היא גרה בקובנה".

בהתחשב בזה שהיא בקושי רק בת 16, ואולי גם זה לא, קשה שלא לפקוד עין נד"רמת נוכח מעליה. ברכה־לה (**ביאטריס**) ש"זר"ק, נערת הדיסקוטקים הבלונדית הי"יפהייה, עושה רושם שהיא פשוט נולדה עם כישרון טבעי ליעול.

רוצים ראייה? בבקשה: כשאבי עופרים ביקר בארץ, הפכה ביאטריס לבת־לחיתה. אבי התפעל ממנה כל כך, עד שהשיל מעל בנות־לחיתו האורוגינליות את פרוות־הכ"ש"ים שלהן, עטף בהן את ברכה־לה וחברתה, יותר מזה: מאחר שלאבי יש עין טבעית לכשרונות טבעיים. הוא השאיר לברכה גם כרטיס טיסה לגרמניה, כדי שתבוא אליו, והם יראו מה אפשר לעשות שם עם ה"קטנה.

זאת היתה תוכניתו של אבי. אבל אני יכולה להבטיח לכם, שהוא מעולם לא חלם שהקטנה תשתמש בכרטיס הטיסה שלו כדי לערוך בדרך גם ביקור נוסף — אצל אליל נוסף. אי אפשר היה פשוט לחשוב, שמאח"רי החזית הזוהרת, מסתתר מוח יעיל כליכך.

בשביל מיליונר אלהיס־יודיס־פול־כמה, נד"א השבוע סר **איוויק וולפסון** בן ה"74 שהגיע לביקור בארץ, חמוק־פנים ביותר. מה שהדאיג מאוד את נחיל המתרמים שעט עליו, כמו כל פעם כשהוא בא לכאן, אלא שחמיצות פניו של המיליונר לא השפ"יעה לרעה על זרם התרומות שלו, שזרם כמו תמיד. הכסף באמת עניין אותו הפעם פחות מכל.

מה שהטריד אותו, היה בנו יחידו **ל"י אונרד (דני)**.

לני, מסתבר, הוא חובב גדול של סוטים ומירוצים, ומקדיש המון זמן לנושא. עד כדי כך, שהוא בקושי נראה אי־פעם בביתו. אם בגלל זה או לא — קשה לדעת. אבל העובדה ההיסטורית היא, שבחמש הפעמים האחרונות שאשתו ילדה — היו אלה בנות, ובעוד שלני ואשתו אינם רואים בזה כל רע, הרי הטבא מסתובב עתה, אחרי הבת ה"חמישית, שפוף ונכה־רוח ורוטן לכל עבר: "אוי אוי אוי, מה שלא הייתי נותן בשביל נכד, מה שלא הייתי נותן בשביל דור המ"שך". אל תתייאש, גבר. בנות — סימן לבנים. הרבה בנות — הרבה סימנים.

שיים, הגברת נזחה את הגישה האינדיבידו"אליסטית, עברה לפעילות קולקטיבית, אי"גנה כבר לפחות שלוש מסיבות עליונות —

ברכה שוורץ